

B3

B3

A3

A3

B4

B4

A4

A4

B5

B5

A5

A5

DE ARBEIDERSRAAD

Raden-Kommunistiese

Beschouwingen

No. 3.

Maart. 1935.

De Internationale Situatie.

Reeds sinds de tachtiger jaren wordt de Europese politiek beheerst door de Engels-Duitse tegenstelling. Het grote doel van de Duitse politiek na de overwinning in de oorlog van 1870 - '71 pp Frankrijk, en vooral tijdens het regime van Wilhelm, was om eerst de onbetwist sterkste macht van het Europese vasteland te worden en om daarna de Britse bourgeoisie reeds sinds eeuwen de machtigste heersende klasse der wereld, van de troon te stoten. Oppervlakkig mag het schijnen alsof de tegenstelling tot Frankrijk groter is dan tot Engeland, in werkelijkheid is het Britse Imperialisme de eigenlijke reuk van de Duitse imperialistische aspiraties. Reeds voor de oorlog kenmerkte zich de Britse politiek door het uitbuiten van de strijd tussen Duitsland en Frankrijk om de oppermacht op het Europese vasteland. Het wilde geen van beide oppermachtig laten worden. Dit is een traditie van de Britse Europese politiek. Een politiek, practies reeds in de oorlogen tegen het Napoleon-tiese Frankrijk toegepast. Engeland staat steeds aan de kant van die macht, die op een bepaald moment voor de Britse wereldpositie het minst gevaarlijk is. Voor de wereldoorlog was die gevaarlijkste tegenstander ongetwijfeld Hohenzollern-Duitsland, dat door zijn eigenaardige menigeling van oud-pruisiese feodale jonkerstaat met het modernste kapitalisme, een veel groter stootkracht ontwikkelde dan het industrieel en militair zoveel zwakkere Frankrijk. Bovendien had Frankrijk in koloniaal opzicht zijn deel ruimschoots weten te veroveren, terwijl Duitsland, als na-komer in de Europese imperialistische politiek, ook in koloniaal bezit zeer slecht bedeed was. Het is dan ook geen wonder dat Engeland het voor-oorlogse sterke, agressieve Duitse Imperialisme, met zijn wereldpolitieke aspiraties, meer vreesde dan Frankrijk, dat tenslotte op militaire hulp van Engeland aangewezen was. Het is deze overweging die doorslaggevend was voor Englands houding in de wereldoorlog. Een overwinnend Duits Imperialisme betekende voor de Britse wereldmacht een groter gevaar dan een nietverslagen Frankrijk, dat zich met Englands hulp staande gehouden had. Daarom kon slechts een dom politiekus als Wilhelm menen dat het in 1914 zou gelukken Engeland te neutraliseren. Dit zelfde doel zat bij de Engelse diplomatie voor tijdens de z.g. vredesonderhandelingen, toen zij, samen met de U.S.A. alle moeite deed de Franse scherpslijpers de voet dwars te zetten, wat, onder invloed van de overwinnings-psychose niet gemakkelijk was. Het resultaat van deze Britse diplomatie was het in veel opzichten zo dubbelzinnige diktaat van Versailles. De "onvolkomenheden", de pogingen om enerzijds Duitsland te binden, anderzijds Frankrijk geen vrij spel te laten zijn vooral resultaat van deze doelstelling der Britse politiek, die, eenmaal een Duitse nederlaag bereikt hebbende, er voor mocht waken dat Frankrijk tans te sterk werd. Zo schijnt den oppervlakkigen beschouwer de Britse Europese politiek opportunisties, terwijl zij in werkelijkheid uitgaat van een onaanastbaar grondbeginsel: de instandhouding van de Britse wereldmacht. De wisselende politieke situatie maakt het nodig voor dit doel steeds wisselende middelen aan te wenden.

Ook de tegenwoordige politieke wereldsituatie wordt voor een belangrijk deel bepaald door dit Engelse politieke streven. Het feodalisme en de imperialistische ideologie zijn in Duitsland nog steeds

R.

geen overwonnen grootheden. Evenals het voor- oorlogse kapitalisme is ook het Duitse rassenisme gebonden aan het pruisische feodalisme, aan de jonkerkaste, het historische noodlot van de Duitse kapitalistische ontwikkeling. Met hulp van de jonkers kreeg Hitler de regering in handen. ("Osthilfe" schandaal). Zijn politiek zal meer en meer gericht moeten worden op de afbraak van de oude nazi-ideologie (Juden-moorden) en moeten aanknopen bij de oude politiek van het "wilhelminische" Duitsland. Met of zonder Hitler, maar ook met of zonder Hohenzollern, zal het pruisische Keizerdom politiek hersteld worden. Voorlopig vreest Engeland echter een al te sterke groei van de macht der Franse bourgeoisie meer dan de macht van "het derde rijk". De Franse politiek van het vormen van bondgenootschappen noteerde naar Brits imperialistische smaak te veel successen. Het samengaan met Rusland, het toetreden van Rusland tot de Volkenbond, de groeiende overeenstemming met Italië, naast het handhaven van de oude bondgenootschappen, ondanks alle moeilijkheden, waren evenveel successen van de Franse politiek, die er op wezen dat Hitler- Duitsland meer en meer ingesloten werd. Engeland kon deze groei van de Franse macht slechts met weerzin aanzien, en zoals het gedurende heel de naoorlogs- periode niet gearzeld heeft om Frankrijks macht te snuiken door Duitsland de hand boven het hoofd te houden, zo doet het ook nu met Hitler- Duitsland. Slechts zij die blind zijn voor de werkelijkheid hadden kunnen verwachten dat de Engelse bourgeoisie zich zou laten leiden door afkeer van het Hitlerse barbarisme en dat hij een duurzame insluiting van Duitsland zou bevorderen. Zo gaat Engeland er de laatste maanden meer en meer toe over de Duitse politiek bewust te steunen. Vooral na de met welwillende medewerking van de grootmachten in de Volkenbond tot standgekomen overwinning van Hitler aan de Saar is de politieke positie van Hitler naar buiten zeer versterkt. (Of dit ook naar binnen het geval is is een kwestie die we later hopen te behandelen.) De imperialistische diplomatie concludeert uit dit resultaat, dat met een enigszins betekenisvolle oppositie van links tans geen rekening gehouden behoeft te worden. Welke middelen hiertoe dan ook gebruikt zijn, het Duitse proletariaat heeft zich laten gelijkschakelen. De Duitse herbewapening groeit met den dag. Het nationalisme groeit, het ernstige militarisme van de Rijksweer groeit.

De tegenstelling van Duitsland tot Frankrijk zal in de naaste toekomst de Europese politiek beheersen. In de tegenwoordige machtsverhoudingen kan de Rijksweer er niet aan denken te trachten Engeland van zijn plaats als heersende wereldmacht te dringen. Zij tracht een wig te drijven tussen Engeland en Frankrijk. Wij wijzen in dit verband op de besprekingen van L a v a l in Londen, waar de Franse en de Britse regeringen bepaalde eisen in zake de luchtbewapening stelde, die de Duitse diplomatie beantwoordde met een poging om Engeland en Frankrijk uiteen te drijven en aparte besprekingen met Engeland te voeren. Engeland is reeds op deze poging in gegaan. Sir John Simon zal naar Berlijn reizen om deze kwestie, en dan waarschijnlijk ook tal van andere, met de Duitse diplomaten te bespreken. Wij wijzen verder op de beriddering van Engeland en Frankrijk om de wapeningsclausule uit het verdrag van Versailles te verwijderen, een "concessie" die overigens niets anders betekent dan het legaliseren van een feitelijk reeds bestaande toestand. Merkwaardig is ook in dit verband het artikel van een van de vroegere leiders van de Labourparty Snowden..... in de "Volkische Beobachter", waarin hij een samengaan van Engeland met Duitsland bepleit. Een samengaan dat niet alleen tegen Frankrijk doch ook tegen Rusland gericht zou zijn. Weliswaar wijst het artikel van de renegaat Snowden op zekere neigingen in de Engelse publieke opinie om zich te bewegen in de richting van het Duitse imperialisme, wij bestrijden echter dat deze neiging zou leiden tot een duurzame samenwerking. Tot op zekere hoogte zal de Engelse bourgeoisie zeker aan een verzwakking van Frankrijk willen meewerken en tevens door middel van het Duitse rassenisme een stok tegen Rusland in de hand willen houden. Te ver mag dit alles echter niet gaan. Een te grote verzwakking van Frankrijk, een duurzame verspreking van het Duitse imperialisme is in strijd met de door ons geschatte Engelse politieke traditie, in strijd met de fundamentele belangen van het Britse Imperium. Daarom zou dan ook een politiek van de Rijksweerdiplomatie die gebaseerd zou zijn op een duurzaam samengaan met Engeland tot mislukking gedoemd zijn. Daarom is een Rijksweerpolitiek, gericht op het duurzaam samengaan met Engeland tegen Frankrijk een illusie-politiek.

Zo groeit dan om deze driehoeksverhouding Engeland - Frankrijk - Duitsland de nieuwe imperialistische situatie in Europa. Nog steeds mogen dan de eigenlijke bondgenootschappen, die in de imperialistische oorlog doorslaggevend zullen zijn niet volstrekt vast staan, een zekere tekening begint er toch in de situatie te komen. Om de tegenstellingen Engeland - Frankrijk - Duitsland, groeperen zich de andere grote vraagstukken. Een meer op Duitsland gerichte Engelse politiek zal ten slotte tot nieuwe acties tegen Rusland aanleiding geven. Duitsland, dat wel weet dat noch Engeland, noch Frankrijk een buiten-europese machts-uitbreiding evenmin als de groei van de Duitse macht in West-Europa zullen tolereren, zal zijn blik het eerst naar het Oosten richten. Zal Rusland gaan bedreigen. Hitlers verklaring dat Duitsland geen kolonien wil, doch een aaneengesloten Rijk in Europa dat plaats biedt voor 250 miljoen "Duitsers" wijst in de richting van expansieverlangens naar het Oosten. Het tot stand komen van een dergelijk reusachtig Duits Rijk zou zowel het einde van Frankrijks zelfstandige positie in Europa als het einde van de Britse wereldmacht betekenen. Er zal dus nog heel wat water door de "engelse grensrivier, de Rijn" moeten stromen, er zullen nog heel wat bloedige week-ends in Duitsland moeten plaats vinden voordat dit teutonische imperialistische ideaal is bereikt. Dat echter op kleinere maatstaf ten nadele van Rusland een ontwikkeling in deze richting mogelijk is staat wel vast.

Rusland

In deze situatie kan Rusland een macht voor de vrede zijn, en de imperialistische driehoek breken. Rusland heeft niet het minste belang in een Europese oorlog betrokken te worden. Ten eerste wordt zijn economische opbouw door een oorlog ten eerste bedreigd. Ten tweede zou J a p a n, dat zich reeds in de richting van Duitsland beweegt, in een Europese oorlog aanleiding vinden om Rusland aan te vallen. Rusland is dus tans een faktor voor de Europese vrede, die tevens een proletarische belang van de eerste orde is. Op dit punt vallen dus Russische belangen en proletarische belangen tans samen. Men kan zich op het dwaze standpunt stellen - en dat "revolutionair" noemen - dat na afloop van een oorlog zich de Europese revolutie eerst zal voltrekken. Ieder die enig inzicht en enig verantwoordelijkheidsgevoel heeft zal moeten inzien en moeten uitspreken, dat een nieuwe oorlog zo zeer de ondergang der Europese mensheid, de vernietiging der menselijke kultuur zou betekenen, dat een speculatie van "revolutionairen" op een Europese oorlog een politiek van waanzin genoemd moet worden. Integendeel, het proletariaat heeft er alle belang bij dat de vernieuwing der proletarische klassebeweging niet door de dreiging van een oorlog zal worden afgebroken. Een proletarisch belang van de eerste orde is het dat de hergroepering der krachten voor de proletarische revolutie niet in bloed wordt gesmoord. De loop der historie is nu eenmaal zo, dat de Europese macht die aanstuurt op de revanche-oorlog, die zonder de illusie van een zegerijke revanche-oorlog niet leven kan, tevens de macht is die de ~~grote~~ grote aanval op de arbeidersbeweging geopend heeft, en die tans, gedwongen door de ontwikkeling van de Europese politiek zich gaat bewegen in de richting van een aanval op Rusland. Het rassisme is het symbool, de ideologie van deze agressieve oorlogspolitiek van een ondergaand kapitalisme, die Rusland en de Europese monarchie beide bedreigt. Zeker is dat door het voortwoerkende rassisme, de Russische kwestie als vraagstuk van internationale politiek voor het proletariaat een ander aspect gekregen heeft. Vraagstukken blijven nu eenmaal niet door alle verhoudingen heen gelijk. De oplossing hangt niet alleen af van een schematische beoordeling, doch van de verhoudingen zelf. Vóór de machtsgreep door Hitler hadden revolutionairen nog rekening te houden met de mogelijkheid van een overwinning der proletarische revolutie in Duitsland voordat het rassisme aan het bewind kwam. Tans is deze mogelijkheid verdwenen. Een val van het tegengevoerdige Russische bewind zou slechts kunnen betekenen dat ook in Rusland een fascistisch regime aan de macht zou komen. Een andere mogelijkheid is er, gezien de feitelijke internationale machtsverhoudingen, niet. Een dergelijke fascistische overwinning zou echter betekenen dat het, zich als invloedssfeer uitstrekkende van West-Europa tot aan de Grote Oceaan toe, een reusachtige barrière voor de proletarische revolutie

4.
zou vormen. Een proletarisch belang van de eerste orde is het dat Rusland als het ware een van de grenzen blijft vormen waarvoor het rassisme politiek gesproken halt zal moeten houden. Rusland heeft er alle belang bij om de onmiskenbaar bestaande tegenstellingen tussen de verschillende Europese imperialistische groepen uit te buiten zolang dit kan. Het heeft er alle belang bij om economies, industrieel, politiek en vooral ook militair zo sterk mogelijk te groeien opdat een eventuele Engelse politiek, die erop gericht zou zijn het Duitse imperialisme ten koste van Rusland te bevredigen door te kruisen. Als militaire factor is het nieuwe Rusland van veel groter betekenis dan het innerlijk zwakke feodale tsaristische militarisme, dat niet in staat was de reusachtige kracht van de Russische massa's tot uiting te brengen. Hoe sterker Rusland in ieder opzicht is, hoe geringer de kans de imperialistische tegenstellingen ten zijn nadele en op zijn rug uit te vechten. Een sterk Rusland is de zekerste rem voor Duits rassistische machtswellusten. Het zal het rassisme dwingen zich in zich zelf op te sluiten en tenslotte in eigen opgeblazenheid te barsten. Daarom is het voortbestaan en de industriële en militaire groei van Rusland, bezien van het standpunt der internationale verhoudingen, een van de voorwaarden voor de groei der Europese arbeidersrevolutie.

Frankrijk.

Het Franse imperialisme beweegt zich al evenzeer in reactionaire richting als dit in de meeste andere Europese landen het geval is. Frankrijk heeft weliswaar nog altijd een talrijke klasse van kleine bourgeois die geen belang hebben bij de toespitsing van de imperialistische tegenstellingen en die economies en politiek en traditioneel nog altijd zoveel zelfstandigheidsgevoel heeft dat zij zich niet door het grote kapitaal zonder meer wil laten opslokken. Ook ontbreekt in Frankrijk een feodale kaste die haar reactionaire werking kan laten gelden. Toch laat ook daar de wereldcrisis zo zeer zijn ontwrichtende werking voelen, dat de reactionaire neigingen in de bourgeoisie hand over hand toenemen. De rente-trekkende kleine bourgeoisie, die in Frankrijk van zo grote betekenis is, voelt zich door de wereldcrisis in haar beleggingsmogelijkheden, in haar bezit bedreigd. Een reactionaire stemming, mede gevoed door de dreiging van het Duitse rassisme doet grote groepen der Franse bourgeoisie neigen naar een dictatuur van bonapartistische karakter. Dit bonapartisme is, na de grote aanval die het een jaar geleden, door middel van de reactionaire betoging op de Place de la Concorde, die bijna met een bestorming van het parlement was geëindigd, door het optreden der Franse arbeidersklasse terug gedrongen. Uit deze tegenstelling tussen het opkomende bonapartisme en de actie, het élan der Franse arbeidersklasse kan een revolutionaire situatie ontstaan, die van de allergegrootste draagwijdte voor de toekomst van Europa, van de proletarische revolutie kan blijken te zijn. Revolutionairen hebben niet het recht om tegenover een ontwikkeling als in Frankrijk mogelijk is onverschillig te staan. Natuurlijk is voorlopig de groeiende eenheid in Frankrijk nog een min of meer bureauocratiese figuur. Toch moet steeds op de voorgrond staan dat geen enkele partij-actie, geen enkele door de bureaucratie van bovenaf uitgelokte agitatie in staat geweest zou zijn de eenheid der Franse arbeidersbeweging van de grote politieke partijen af te dwingen, als die eenheid niet massaal in het proletariaat leefde. Deze drang naar eenheid, zich nog wettend in de vorm van samenwerking der grote politieke partijen is niets anders dan het groeien van de proletarische wil naar klasse-eenheid. Klasse-eenheid die door de verhoudingen en de ontwikkeling van de laatste tijd een kwestie van directe noodzaak is geworden. De arbeidersklasse is overmin als welke andere revolutionaire klasse in de historie ook op een bepaald moment "rijp". Nooit valt een bepaalde situatie als een rijpe vrucht naar beneden. Eerst in de strijd, via lagere vormen bereikt het proletariaat nieuwe vormen van strijd en organisatie, bereikt het de nieuwe hogere doelstelling, die nodig is om te overwinnen. Wat het proletariaat politiek tans vooral nodig heeft is de ideologie van de overwinning, niet een theorie van de nederlaag. Het groeiende eenheidsfront in Frankrijk beschouwen wij als het groeien naar een revolutionaire situatie, die van wereldpolitieke betekenis kan zijn. Het is zeer wel mogelijk dat het de Franse arbeidersklasse is, die, zoals dit meer in de moderne historie het geval geweest is, het sein zal geven voor een

$\mathcal{L} = \{ \langle \mathcal{L}_1, \mathcal{L}_2 \rangle \mid \mathcal{L}_1 \text{ and } \mathcal{L}_2 \text{ are languages} \}$

Door deze feiten is de mogelijkheid gegeven, gezien de onmacht der feodale reactie om enig vraagstuk op te lossen en omdat de feodale heerschappij de ellende der arme boeren bestendigt, de spaanse boerenmassa's voor een proletarische revolutie, dus voor een revolutie met proletarische-kommunistische doeleinden, te winnen. De spaanse revolutie betekent slechts de voorlopige afsluiting van een periode in de revolutionaire ontwikkeling. Zij zal de revolutionaire krachten gele- genheid geven zich te reorganiseren.

lottig de "overwinning der nationale ontwikkelings demonstreert hoe nood-
tering is voor proletarische oplossingen. De staten der oude Donau-monar-
chie zijn zodanig versnipperd, dat nauwelijks ergens een sluitende econo-
mische eenheid over bleef. Dit geldt vooral voor de oostenrijkse "repu-
blik" met haar buiten verhouding grote hoofdstad Wenen. Een van de voer-
naamste oorzaken van de overwinning der reactie moet in deze impotentie
der nationale versplintering gezocht worden. Ook hier wreekt zich de
historie van de soc. democratie. Toen indertijd de mogelijkheid bestond
de hongaarse en de beierse raden-republieken tezamen met een oosten-
rijke te verbinden en daardoor een machtig blok tegen de reactie, tegen
kapitalisties en feodaal politiek herstel te vormen, waren het de duitse
en oostenrijkse soc. dem. regereiders ~~XXX~~ die met alle middelen - zonder
"Grenzen van het geweld" te kennen - deze ontwikkeling tegenhielden.
Zij zochten aansluiting bij de reactie. Toch zou zuik een blok van rev.
raden-republieken een doorkruising van de bewuste versnipperingspoli-
tiek van Versailles betekend hebben, met reusachtige, constructief soci-
alistiese mogelijkheden. Ook de oostenrijkse soc. democratie verkoos een
andere politiek, de "practiese", de practiese, die hoe langer hoe meer
blijft practies te zijn geweest voor de reactie. De schrijver van de
brochure "Grenzen van het geweld", tracht aan te tonen dat de houding
van die oostenrijkse arbeiders die tenslotte revolutionair verzet tegen
de toenemende fascisering van Oostenrijk verkoos, een wanhoopshouding
was die zonder uitzicht moest blijven. Hij verzuimt echter de voorge-
schiedenis dezer nederlaag te behandelen. De nederlaag in Oostenrijk is
evenmin als die van de duitse arbeidersbeweging de nederlaag der revo-
lutionaire, zij is de nederlaag der reformistische methode. Zij is de neder-
laag van de methode die uit vrees voor "de chaos", uit vrees voor de pro-
letarische revolutie, waarin de bureaucratie niet geloofde, het kapitalis-
tiese herstel najoeg. Een tactiek die tenslotte vast gelopen is. Noodzake
lijk is dat de arbeidersklasse uit de nederlaag leert. Evenmin als de
"democratie" is het fascisme van Schussnigg - waarafter de dreiging
van het bruine rassisme staat - in staat enige kwestie tot positieve
oplossing te brengen.

De zegenpraal van de oostenrijkse reactie heeft de imperialistische tegenstellingen in Europa eerder verscherpt dan vermindert. Ondanks het italiaanse wapengerinkel, dat den "Führer" moest bewijzen dat de dictator die de troon der Caesaren bezet houdt, niet met zich laat spotten, zal na het resultaat van de Saarstemming, ~~en~~ de noiging bij de nazi's om Oostenrijk in te palmen versterken. Italië zoekt aansluiting bij Frankrijk, dat zich in ieder geval compensaties wil verschaffen voor de Engelse drang naar Duitsland. Bizarer veel plezier beleeft de franse diplomatie van haar nieuwe bondgenoot niet. Mussolini beantwoordde de versterking van de band met Frankrijk onmiddellijk door Abessinien, het enig nog bestaande zelfstandige afrikaanse Rijk. De Duce probeert zijn caesaren-dromen door een aanval op Abessinien een begin van verwelkoming te geven. Frankrijk noch Engeland zullen echter Mussolini de gelegenheid laten een nieuw romeins imperium te vestigen. Zeker is dat de Duce een "zegrijke oorlog" in N.O. Afrika best zou kunnen gebruiken, om naar oude overlevering, ~~te~~ zijn economische mislukkingen in Italië met bloedige oorlogssuccessen te bedekken. Immers zelf heeft de Duce reeds moeten toegeven dat zijn "corporatieve systeem" mislukt is. Ook in Italië groeit de economische crisis met de dag.

"Luwende crisis"

Ondanks alle voorspellingen van gezondbidders van het kapitalisme groeit de crisis met de dag. In België leidt zij tot een steeds verdergaande verscherping van de strijd tussen proletariaat en bourgeoisie. De arbeidersklasse dringt naar de strijd. Slechts met de grootste inspanning gelukt het de B.W.P. een beslissende strijd tegen te gaan. Het "Plan van de Arbeid" doet hierbij "practies" dienst. Reeds ging de Belgische regering zo ver een betoging van de B.W.P. te verbieden. De motivering van dit verbod wijst op een zeer scherpe politieke situatie. Voorlopig is de B.W.P., al paraderende met "Het plan van de arbeid" er in geslaagd daadwerkelijk verzet tegen de Belgische regering te voorkomen. Hoezeer de chefs van de B.W.P. geneigd zijn tot een compromis blijkt uit de z.g. maatregelen die zij tegen de regering neemt om die niets dan parlementaire manoeuvres zijn, waarvan zij de beslissing zelfs niet onvoorwaardelijk aandurft. In een artikel in "Le Peuple" schrijft een van de staatsministers der B.W.P.: Wij hebben een plan gepubliceerd, laten ook de andere partijen dit doen. Dan kunnen we uit de gezamenlijke plannen het beste halen. Dus het compromis tegen de opkomende proletarische revolutie.

Ook in Engeland stijgt de crisis, de werkeloosheid, de ellende der arbeiders. Stijgt de aanval der kapitalisten op lonen en uitkeringen. Ondanks schone devaluatie-legenden. Een event. Labour-regering zou, evenals vroegere Labour-regeringen aan dit probleem bezwijken. Labour zal echter langzamerhand moeten gaan inzien dat zij niet door kan gaan met nederlagen juist op het gebied van de bestrijding der werkeloosheid. Op den duur zal Labour er zelf aan te gronde gaan, zal de engelse arbeidersklasse oplossingen moeten gaan zoeken, die over de grenzen van het kapitalisme heen gaan. Positief kommunistische oplossingen.

In het "Derde Rijk" stijgt het officieel toegegeven aantal werkelozen. Deze "officiële stijging" bedroeg 87.000 in November, 284.000 in December en 371.000 in Januari.

In Frankrijk, in Nederland, in de U.S.A., overal groeit de crisis weer. In Nederland bedraagt het aantal werkelozen 421.000 ruim een derde van het aantal valide arbeiders. In de V.S. blijkt meer en meer dat de politiek van het staatscrediet, van de hervorming van bovenaf, reeds de grens van zijn mogelijkheden overschreden heeft. Noch "democratie", noch fascisme, noch de zogezegde devaluatie, noch gouden standaard blijken oplossingen voor de ontwrichtende werking van de kapitalistische ondergang, die het karakter der huidige wereld bepaalt.

Toch zou er volgens onze nationale sociaal democraten nog een welvaartsparadijsje in de wereldwoestenij van kapitalistische neergang te vinden zijn. Het nieuwe Utopia: de drie scandinavische landen. Soc. dem. "welvaartspolitiek" en devaluatie zouden dit schoons gewrocht hebben. Wij zullen spoedig gelegenheid hebben om op deze scandinaviese kwestie terug te komen. Bij gebrek aan eigen resultaten belooft de S.D.A.P. een grote verkiesingscampagne met dit scandinaviese fata morgana als reclameobject. Vast staat dat de situatie in de scandinaviese landen in veel opzichten nog niet zo is uitgegroeid als op het europeese Continent en in Engeland of de V.S. Toch is ook daar de crisis niet overwonnen en zal zij steeds dreigender de kop gaan opsteken. Een politiek die gebaseerd is op behoud van het kapitalisme, als die van de deense en Zweedse soc. dem. partijen zal de elementaire werking van de kapitalistische ondergangscrisis niet kunnen keren. Bodriegelijke voorstellingen tracht de nationale S.D.A.P. reeds te wekken. Zo zei o.a. de heer Wiardi Beckmann dat de positie der scandinaviese landen het bewijs levert dat de toestand der arbeiders binnen het kapitalisme dragelijk te maken is. Een van die vele louters der soc. dem. propaganda, die de europese arbeidersklasse van nederlaag tot nederlaag gevoerd heeft.

* * * * *

Een Antwoord.

De medewerker van "De Arbeid" M.A. levert in dit blad een z.g. bestrijding van ons eerste artikel over de Saar-kwestie. Een bestrijding, die een voorbeeld is van die platte verleugening, zure gifzuigerij en geborneerde bluf, welke in zekere kringen van politieke partijchefs in de bestrijding van de duitse K.A.P. grote mode was. Een voorbeeld: M.A. bombardeert ons met kühst en vliegwerk tot "grote bewonderaars van de imperialistische bourgeoisie" (!) Waarom? Omdat we zijn dwaalvoorstelling bestreden, als zouden de samenstellers van het verdrag van Versailles slechts een stelletje inzichteloze domkoppen geweest zijn. Tegenover deze mallepraat toonden wij aan, dat de samenstellers van dit verdrag, "geraffineerde imperialistische politici" waren, die, uitgaande van eigen politiek- economische belangen een barrière trachtten te vormen, zowel tegen "vijandige" imperialistische groepen als tegen de toen dreigende proletarische revolutie. In dit laatste zijn zij volkomen geslaagd. In het eerste konden zij niet absoluut slagen, omdat de onderlinge tegenstellingen der huidige imperialistische wereld te groot zijn om langdurige stabiele oplossingen mogelijk te maken. Daarom dus, omdat wij aantoonde dat de gevolgen van het verdrag niet voortvloeiden uit de domheid der imperialistische diplomaten doch uit de innerlijke tegenstellingen van het imperialisme, bestaat deze M.A. het ons als grote bewonderaars van de imperialistische bourgeoisie te doodverven. Een staal van bewuste gifzuigerij en verdraaiing waarop elk ernstig commentaar overbodig is. Er zijn nu eenmaal beweringen die zich zelf onmogelijk maken. Ook ten aanzien van onze eigenlijke stellingname in de Saar-kwestie maakt M.A. zich zo herhaaldelijk aan de grofste verdraaiingen schuldig, dat het geen zin heeft dit alles punt voor punt te weerleggen.

Wij blijven het intussen een perfiditeit noemen dat M. A. tegelijkertijd de leuze van het "Vrijheidsfront" een "positie van het franse imperialisme" scheldt en toch diezelfde leuze als enig mogelijke politieke beslissing "verdedigde". Wij blijven het een steet in de rug noemen als M.A. deze, mede door hem "verdedigde" positie van het franse imperialisme, "ondersteunt" door wat hij honend noemde "de kameraden" op de grofste manier aan te vallen. Aan te vallen met geraffineerde vooronderstellingen en in een terminologie, die direct aan de voorraadkamer van Goebbels leugencentrale ontleend zijn. Voorbeeld: In navolging van Goebbels noemde hij o.a. het "Pariser Tageblatt" een "met het franse kapitaal verbonden joodse emigrantenblad". Om met een andere "joodse emigrant" - H o i n e - "Wij kunnen de wijs, wij kennen de tekst en we kennen ook de heren auteurs"; en wij zullen niet aarzelen hen te kwalificeren op de manier die ze verdienen. Het was in hoofdzaak op deze soort uitingen en niet op de "schatting" van de Saarstemming op zich zelf, schatting waarover M.A. zich zo op de borst slaat, dat onze aanval op zijn geschrift beruiste. Overigens, wat deze schatting betreft, waarop M.A. zich zo beroemt, deze was tot in onderdelen volmaakt dezelfde als die van de burgerlike en reformistische pers en van tal van burgerlike en reformistische autoriteiten. Voorbeelden: Professor Francois, de nederlandse godeloogde mr. de Jongh en de Vara-politicus Arie Pleysier. M.A. schijnt de perfiditeit niet in te zien van het feit, dat hij in de tijd waarin de beslissing nog moest vallen, - v o o r d e s t e m m i n g d u s - een politieke leuze, niet door ons uitgeven d e n, doch door hemzelf mede "verdedigt", mee hielp torpederen. Natuurlijk zijn we niet zo dwaas om, zoals M.A. het in een gröl voorstelt, te boven raaen dat M.A.'s "verdediging" Hitler aan de overwinning zou hebben geholpen. Zoveel invloed konnen wij geschrift als dat van M.A. waarschijnlijk niet toe. Doch dit neemt niet weg dat hij naar krachten aan de nederlaag tegenover Hitler volwillend heeft medegewerkt. (Voorwat onze verklaring van de nederlaag aan de Saar betreft, verwijzen wij naar ons tweede artikel over de Saarstemming).

Maar waarom valt M.A. speciaal o n z e beschouwing aan? Hij had toch gelegenheid te over zijn aanvallen op eigen kring te richten, waar gelukkig nog ander opvattingen dan de zijne heersen. Zie b.v. het, zij het wel wat laat, in "de Arbeid" opgenomen Manifest van de Rev. Jongel Intern. waarin met n a d r u k - het was voor de stemming - *) te spreken.

9. solidariteit met het Vrijheidsfront werd geeist, en waarin werd opgewekt voor de status quo te demonstrenen. Zie verder de verklaring van V.F.D. in de "Baanbreker" bij een polemiek tegen de antsemietiese heer Rijnders waarin hij zegt, dat Hitler aan de Saar niet verslagen zal worden, maar, dat hem, door een overwinning van het Vrijheidsfront, wel een gevoelige slag toegebracht zou worden.

M.A. is zo opgetogen over de "juistheid" van zijn schatting, dat hij in een ander artikelje, over het resultaat van de Saarstemming, zich op de borst slaand uitroept: dat de "volksstemming" in het Saargebied onder zeer grote democratische vrijheid van stemmen plaats vond. Wat M.A. onder "zeer grote democratische vrijheid" verstaat, weten we niet, maar wel weten wij dat dit een leugen is. Een leugen, die precies overeenkomt met de voorstellingen van de nazis en van de met het "Deutsche Front" en dezen welwillend medewerkende Volkenbonds-autoriteiten. In ons geërgenoemde artikel (no. 2) over de Saarkwestie, toonden wij aan hoe leugenachtig deze voorstelling van zaken van de nazis en van M.A. is.

Op geschrijf als dat van M.A. zullen we in het vervolg niet meer ingaan. Voor zakelijke discussie evenwel zijn we altijd te vinden.

Mededeling.

W.M.

"De Arbeidersraad" wordt geheel gratis aan belangstellenden uitgereikt. Zijn er in U omgeving kameraden waarvan gij weet dat zij belangstellen in onze publicaties, geef dan hun adres aan onze verspreiders.

En bovenal, iedere financiële steun is welkom. Hoe meer steun wij ontvangen, op hoe korter termijn kunnen wij "de Arbeidersraad" laten verschijnen.

Uitgaande van de opvatting, dat sedert het aan het bewind komen van het rassisme in Duitsland de internationale toestand zodanig gewijzigd is, dat een nieuwe orientatie nodig is, heeft "De Arbeidersraad" de vraagstukken van dezen tijd opnieuw onder ogen gezien en in een uitvoerig geschrift samengevat. Wij hopen binnenkort met de publicatie van deze beschouwingen, die reeds persklaar zijn, te kunnen beginnen.

Wij verwachten daarom van U: 1) adressen van belangstellende kameraden;

2) Uw financiële bijdrage.

"De Arbeidersraad"